

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **N. K.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2013, č. j. OAM-49/LE-LE05-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 2. 2014, č. j. 32 Az 3/2013-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **6800 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 4. 2013, č. j. OAM-49/LE-LE05-2013, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle §10a písm. e) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že se jednalo již o čtvrtou žádost žalobkyně (řízení o první z nich bylo zastaveno, zbylé dvě byly neúspěšné). Jejimi tvrzeními, že se v zemi původu obává výhrůžek policisty, proti němuž měla svědčit v trestní věci kuplířství, že se nemůže vrátit na Ukrajinu proto, že ji ukrajinské úřady odmítají ztotožnit, protože by do země svého původu musela vstoupit nelegálně, i tvrzeními vazbami na Českou republiku (a naopak jejich absenci na Ukrajině) se žalovaný zabýval již v předcházejících řízeních. Nynější opakovaná žádost neobsahovala žádné nové skutečnosti odůvodňující její nové meritorní posouzení.

[2] Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) názoru žalovaného přisvědčil a žalobu proti jeho rozhodnutí rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl. Potvrdil splnění podmínek stanovených § 10a písm. e) zákona o azylu pro nepřipustnost návrhu.

[3] V kasační stížnosti (resp. v jejím doplnění) proti tomuto rozsudku žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) uvedla, že „*dříve se domnívala, že překážkou vycestování je ukrajinský zástupitelský úřad, který ji odmítá potvrdit totožnost.*“ Avšak nyní jako hlavní důvod žádosti o mezinárodní ochranu uplatnila skutečnost, že v důsledku nesrovnalostí „*v zákonech bývalého*

SSSR“ nemá žádné státní občanství. „Důsledkem jejího bezdomovectví je nemožnost návratu na Ukrajinu, opakované zajišťování a věznění žalobkyně v ČR s ohledem na její nelegální pobyt.“ Při nelegálním návratu na Ukrajinu jí přitom hrozí uvěznění. Absence státního občanství přitom představuje mezinárodní závazek k řešení nastalé situace, případně i důvod pro udělení humanitárního azylu. Stěžovatelka dále nesouhlasila se závěrem krajského soudu o údajných administrativních obtížích žalobkyně s vyřízením dokladů a prokázáním státního občanství, neboť ten dle jejího názoru nevychází z informací, které v řízení vyšly najevo. „Je totiž zřejmé, že nevyhostitelnost žalobkyně neplyne z jejího laxního přístupu či administrativních problémů při vyřizování dokladů, ale ze skutečnosti, že žalobkyně ukrajinské občanství nikdy nenabyla.“ Pokud krajský soud dospěl k závěru, že žalobkyně uplatnila novou skutečnost (jak plyne z jeho tvrzení, že tato skutečnost není azylově relevantní), mělo být o žádosti stěžovatelky rozhodnuto meritorně.

[4] Žalovaný pochybil, jelikož neposuzoval podanou žádost z pohledu možných nových skutečností a zjištění jak pro udělení azylu, tak i pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný se dále nedostatečně a bez provedení dokazování vypořádal se změnou poměrů na Ukrajině, k čemuž pouze uvedl, že tato není natolik zásadní, aby mohla založit opodstatněnost nyní podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Napadený rozsudek je dále nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[5] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou, případně ji zamítl.

[7] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po shledání přípustnosti kasační stížnosti v souladu s § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (vyhledatelné též – stejně jako dále citovaná - na www.nssoud.cz), v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. Závěry v tomto rozhodnutí traktované jsou zcela použitelné i v nyní projednávané věci; vzhledem k jejich všeobecné dostupnosti a četnou judikaturou Nejvyššího správního soudu podepřené ustálenosti postačí na ně odkázat.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by ze své podstaty představovala pochybení způsobilé zasáhnout do hmotněprávního postavení stěžovatelky a založit tak přijatelnost kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Absenci takto vytýčených požadavků Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. Krajský soud naopak přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že v posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena. Problematikou opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval již v řadě svých rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009-64, rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS). K otázce ochrany osob bez státní příslušnosti se dále Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 10. 1. 2007, č. j. 6 Azs 80/2006-64, č. 1659/2008 Sb. NSS, či rozsudku ze dne 25. 11. 2010, č. j. 6 Azs 29/2010-85.

[11] Nejvyšší správní soud přitom nesdílí názor stěžovatelky, že se krajský soud (potažmo žalovaný) dopustil pochybení, jež mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení.

[12] K takovému pochybení zajisté by došlo v případě pravdivosti stěžovatelčiny argumentace, že se o neexistenci svého ukrajinského státního občanství dozvěděla až poté, kdy bylo předcházející (v pořadí třetí) řízení o udělení mezinárodní ochrany ukončeno, takže nyní tvrzenou apatriditu nemohla uplatnit dříve. Bylo-li by tomu tak, nemohlo by obstát ani rozhodnutí žalovaného a přirozeně ani napadený rozsudek, neboť je vyloučeno [pro rozpor s § 10a písm. e) zákona o azylu], aby relevance nově uvedených a dříve stěžovatelce neznámých, tudíž bez vlastního zavinění neuplatněných, skutečností nebyla v důsledku rozhodnutí o zastavení řízení vůbec zkoumána.

[13] To však není – jak vyplývá z obsahu vyžádaných spisů – případ stěžovatelky. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany vedeném dne 4. 9. 2007 je zjevné, že stěžovatelka jako jeden z důvodů podání (tehdy třetí) žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla následující: „21. 2. 2006 jsem obdržela na konzulátu potvrzení, že nejsem občankou Ukrajiny.“ Nikdy v průběhu správních řízení, případně v řízeních před soudem, přitom stěžovatelka netvrdila, že by byla občankou některého jiného státu. Je tedy zjevné, že nyní uplatněné tvrzení o stěžovatelčině bezdomovectví právem žalovaný za nově uplatněnou skutečnost nepovažoval, pročez jeho rozhodnutí ob stojí; za skutkového stavu takto existujícího nelze za nezákonný považovat ani napadený rozsudek, jímž byly závěry žalovaného aprobovány.

[14] Nedůvodná je i námitka stěžovatelky, dle které žalovaný neposuzoval podanou žádost z pohledu možných nových skutečností a zjištění jak pro udělení azylu, tak pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, výslovně konstatoval, že stěžovatelka neuvedla „žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu.“ Je zřejmé, že tento závěr žalovaného se vztahuje ke všem formám mezinárodní ochrany, přičemž z obsahu spisu nevyplývá nic, co by bylo s takto shrnutým zjištěním v rozporu.

[15] Nelze přehlédnout obecně známou skutečnost, že situace na Ukrajině se v posledních měsících dramaticky vyvíjí. Žalovanému však nelze vytýkat, že v době vydání svého rozhodnutí (16. 4. 2013) tento vývoj nevyhodnotil jako zásadní a nepovažoval za nutné v této souvislosti provádět další dokazování.

[16] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky; proto ji dle § 104a s. ř. s. odmítl.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.

[18] Ustanovené advokátce se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, přiznává odměna za zastupování 2krát 3100 Kč za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a sepsání doplnění kasační stížnosti) a 2krát paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem částka 6800 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu